

Σαράντα οκτώ ώρες σε ισραηλινή αιχμαλωσία

Οι σχεδόν 100 υγειονομικοί, δημοσιογράφοι, ακτιβιστές και μέλη του πληρώματος εν πλω στο *Conscience* ξύπνησαν από τον ήχο του συναγερμού στις 8 Οκτωβρίου κατά τις 5:00 το πρωί. Πήγαμε για ύπνο με τα νέα μίας επικείμενης συμφωνίας εκχειρίδας, με τη μεσολάβηση του Τραμπ. Το πλοίο μας ήταν ένα παλιό, τροποποιημένο φέρι που εντάχθηκε στο νέο κύμα του κινήματος των στολίσκων που επιδιώκουν να σπάσουν τον 16χρονο ναυτικό αποκλεισμό της Γάζας από το Ισραήλ με ανθρωπιστική βοήθεια. Πλέαμε προς τα ανατολικά σε διεθνή ύδατα της Μεσογείου κοντά στη Διώρυγα του Σουέζ, όντας πάνω από 100 ναυτικά μίλια μακριά από την ισραηλινή ή την παλαιστινιακή επικράτεια. Από τα μεγάφωνα, ο καπετάνιος ειδοποίησε τους πάντες να συγκεντρωθούν αμέσως στο κατάστρωμα, την ώρα που πλησίαζε ο ισραηλινός στρατός. Ανέβηκα τις σκάλες και προσπάθησα να στείλω ένα μήνυμα στους αρχισυντάκτες μου, το οποίο δεν απεστάλη διότι το ίντερνέτ διακόπηκε. Φορέσαμε τα σωσίβια μας, ρίξαμε τα κινητά μας στη θάλασσα, λάβαμε τις θέσεις μας και, μέσα σε 10 λεπτά, προτού προλάβουμε να πάρουμε παρουσίες, πολεμικά πλοία μας περικύκλωσαν και ελικόπτερα πετούσαν από πάνω μας, χτυπώντας μας με αέρα και σταγόνες και πνίγοντας τις κραυγές μας: «Είμαστε δημοσιογράφοι. Είμαστε υγειονομικοί».

Δεκάδες στρατιώτες πήδηξαν από τα ελικόπτερα στο πάνω κατάστρωμα και έστρεψαν τα λείζερ των όπλων τους προς τα σώματά μας. Άλλοι σκαρφάλωσαν με σκάλες από μικρές βάρκες στα πλαϊνά. Έσπασαν τις κάμερες κλειστού κυκλώματος και έκοψαν τα καλώδια του Starlink. Έφεραν τον καπετάνιο από τη γέφυρα στο κατάστρωμα, ενώ το *Conscience* ξεκίνησε να κουνιέται δεξιά και αριστερά όσο αποκτούσαν τον έλεγχο του αναξιοπίστου πηδαλίου του.

Μας διέταξαν να σηκωθούμε από τις θέσεις μας, να βγάλουμε τα σωσίβια μας και τα παπούτσια μας, να αδειάσουμε τις τσέπες μας και να μας κάνουν σωματικό έλεγχο. Η νέα γυναίκα στρατιώτης με ρώτησε τι κρεμόταν από το κορδόνι στο λαιμό μου. Της είπα: «Είναι δημοσιογραφική ταυτότητα, είμαι δημοσιογράφος και μόλις με απαγάγατε στη θάλασσα όσο έκανα τη δουλειά μου». Δεν απάντησε. Μας άλλαξαν θέσεις βάσει μιας ακατανόητης λογικής, με ορισμένους από τους άνδρες, οι περισσότεροι εκ των οποίων ήταν μεσανατολικής ή βορειοαφρικανικής καταγωγής, να δένονται πισθάγκωνα και να απομονώνονται. Μία γυναίκα απαίτησε να καθήσει μαζί τους, κάτι που επετράπη από τους στρατιώτες. Κάθισα κοντά στον καπετάνιο, ο οποίος είπε στους στρατιώτες ότι παραβίαζαν το νόμο και ότι μας απήγαγαν. Ότι είχαμε το δικαίωμα να φτάσουμε στη Γάζα με ασφάλεια. Ότι ο λαός της Γάζας είχε δικαίωμα να δεχτεί επισκέπτες στα ύδατά της. Μπορούσαν να μας αφήσουν να περάσουμε και ο κόσμος θα τους θεωρούσε ήρωες. Στο μεταξύ, ένας στρατιώτης

που κρατούσε μία κάμερα και μας ακολουθούσε, μας χλεύαζε και μας αποκαλούσε «τρομοκράτες».

Οι περισσότεροι από εμάς μεταφερθήκαμε στην τραπεζαρία κάτω από το πάνω κατάστρωμα, ενώ ορισμένοι άλλοι, οι οποίοι προφανώς θεωρήθηκαν ως ταραχοποιά στοιχεία, κρατήθηκαν σε άλλο δωμάτιο υπό στενή παρακολούθηση. Κατά τη διάρκεια των επόμενων 12 ωρών κρατούμασταν αιχμάλωτοι εκ περιτροπής από τρεις ή τέσσερις στρατιώτες, εκ των δεκάδων που βρίσκονταν πάνω στο πλοίο. Οι περισσότεροι ήταν νέοι άνδρες, με μπαλακλάβες που έκρυβαν τα πάντα πλην των ματιών τους και ήταν εφοδιασμένοι με όπλα, τείζερ, χειροπέδες και άλλα παιχνίδια με τα οποία έπαιζαν χωρίς σκέψη. Το ασφυκτικά γεμάτο δωμάτιο άρχισε να γίνεται όλο και πιο ζεστό και δύσοσμο όσο ανέτειλε ο ήλιος στον ουρανό. Μπορούσαμε να χρησιμοποιούμε τις τουαλέτες στο χαμηλότερο επίπεδο σε ομάδες των τριών με πέντε ατόμων κάθε φορά. Ένας στρατιώτης μου επέτρεψε να πάρω το σημειωματάριο και το στυλό μου από την τσάντα μου, τα περιεχόμενα της οποίας έγιναν φύλλο και φτερό και πετάχτηκαν στο πάτωμα την ώρα που επέστρεφα από την τουαλέτα. Ένας άλλος στάθηκε ύστερα από πάνω μου και μου απαίτησε να του το δώσω, κάτι που έκανα - περιλάμβανε μερικές σελίδες σημειώσεων. Μας έδωσαν το φαγητό μας, μπάρες δημητριακών και νουντλ, αν και πολλοί από εμάς αρνήθηκαν να φάνε σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το σόου καλής θέλησης των απαγωγέων μας.

Ορισμένοι επιβάτες ένιωσαν αδιάθετοι, συμπεριλαμβανομένου και μίας ογδοντάρας. Μία γιατρός απαίτησε να θεραπεύσει η ίδια έναν εκ των αρρώστων αντί να τον παραδώσει στον υγειονομικό της ναυτικής μονάδας, ενώ ένας στρατιώτης στάθηκε από πάνω της, έβγαλε τις χειροπέδες του, έβαλε το χέρι του στο μπράτσο της και της είπε να καθίσει κάτω. Απομόνωσαν ένα άτομο και τον έδεσαν σε ένα κάγκελο έξω από το εστιατόριο προτού τον απομονώσουν αλλού στο πλοίο. Ανά διαστήματα, οι στρατιώτες μας διέταζαν να σταματήσουμε να μιλάμε, αλλιώς θα μας απαγόρευαν να πηγαίνουμε στην τουαλέτα. Όσο γινόμασταν περισσότερο απείθαρχοι, ψιθυρίζοντας μεταξύ μας και σιγοτραγουδώντας το «Bella Ciao», ένας είπε: «Ήμασταν πολύ καλοί απέναντί σας μέχρι τώρα, δεν θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε βία». Πέρασαμε τη μέρα μας σε αυτή την αποπνικτική κακουχία, να καθόμαστε και να λαγοκοιμόμαστε πάνω στα σωσίβια μας. Από το πλαϊνό παράθυρο, είδα μία φρεγάτα στο βάθος, για την οποία έμαθα ότι κρατούσε μία άλλη ομάδα συμμετεχόντων στο στόλο, εκείνων που οδηγούσαν τα οκτώ μικρά ιστιοφόρα της εκστρατείας των Χιλίων Madleen.

Όταν φτάσαμε στο λιμάνι της Ασντόντ γύρω στις 19:00 ή στις 20:00, οι στρατιώτες μας διέταξαν να πάρουμε τις τσάντες και τα διαβατήριά μας και μας οδήγησαν στη σκάλα αποβίβασης. Όντας η τελευταία που αποβιβάστηκε, παρακολουθούσα την ώρα που ένας από τους συνεπιβάτες μου παραδόθηκε από το στρατό στους συνοριοφύλακες, οι οποίοι τον πίεσαν προς τα κάτω, τον έσκυψαν και μετά τον οδήγησαν για περίπου 30 μέτρα μέχρι έναν φωτισμένο χώρο κράτησης στην ασφαλτο. Όταν ήρθε η σειρά μου, την ώρα που δύο γυναίκες γύριζαν τα χέρια μου πίσω από την πλάτη μου και με έκαναν να σκύψω προς τα μπροστά, δήλωσα, σε περίπτωση που υπήρχε κάπου κάποια κάμερα να τραβάει, «είμαι δημοσιογράφος, είμαι από τον τύπο». Η γυναίκα στα αριστερά μου μурμούρισε «χεστήκαμε», ενώ η άλλη βύθισε τα νύχια της στο κεφάλι μου και με τράβηξε από τα μαλλιά κατά

μήκος του λιμανιού. Τις είπα ότι τα γυαλιά μου έπεφταν και μου είπαν να βγάλω το σκασμό, αν και η μία είπε στην άλλη στα εβραϊκά «μάζεψε τα γυαλιά της». Με άφησαν στην τελική θέση της τελευταίας σειράς και έδεσαν σφιχτά τα χέρια μου πίσω από την πλάτη μου. Εκείνοι που γονάτιζαν γύρω μου φαίνονταν να έχουν τα χέρια τους ελεύθερα, όμως άλλοι πιο πέρα, όπως έμαθα αργότερα, ήταν επίσης δεμένοι είτε τυχαία είτε ως αντίποινα.

Όντας γονυπετής, με τα χέρια να είναι δεμένα πίσω μου, τα δάχτυλα και τα πόδια μου μούδιασαν γρήγορα. Η δημοσιογραφική μου ταυτότητα κρεμόταν ακόμα από το λαιμό μου και κουνιόταν από το βραδινό αεράκι. Ένας εκ των αξιωματικών με ανάγκασε να κρατήσω το κεφάλι μου χαμηλά δύο φορές, την ώρα που τους έβλεπα με την άκρη του ματιού μου να περπατούν κατά μήκος των σειρών, σπρώχνοντας τα κεφάλια των άλλων όσο κουβέντιαζαν και γελούσαν χαλαρά. Σχολίαζαν την εμφάνισή μας στα εβραϊκά, μας αποκαλούσαν Χαμάς, Γκεστάπο και πουτάνες και κορόιδευαν την προφανή μας δυσφορία όσο ο κόσμος κουνιόταν και φώναζε από τον πόνο. Ένα μεγάφωνο έπαιζε στη διαπασών ισραηλινή ποπ μουσική. Παραμείναμε σε αυτή τη θέση για κάμποσο χρόνο, ίσως για μία ώρα. Άκουσα αργότερα από άλλους ότι πράκτορες διέταξαν έναν Βορειοαφρικανό άνδρα να πει «αγαπώ το Ισραήλ» και, όταν απάντησε «αγαπώ την Παλαιστίνη», τον κλώτσησαν. Άκουσα, επίσης, ότι, στο λιμάνι, αξιωματικοί έδειραν τουλάχιστον έναν ακόμα άνδρα, έσπρωξαν μία γυναίκα με προσθετικό πόδι, κράτησαν τα χέρια μιας γυναίκας δεμένα μέχρι που πρήστηκε το δέρμα της γύρω από το πλαστικό και μετέφεραν την άρρωστη 82χρονη στο νοσοκομείο όπου, όπως της είπαν αργότερα, ένας αξιωματικός τη χτύπησε στα πλευρά, άρπαξε τα παυσίπονά της και της είπε «καλώς ήρθες στην κόλαση».

Αυτό που ακολούθησε ήταν μία σειρά εξευτελιστικών και αδιάκριτων ελέγχων στα σώματά μας και στα προσωπικά μας αντικείμενα. Πράκτορες πήραν την κάμερά μου, το e-reader μου, τη δημοσιογραφική μου ταυτότητα, το αντίτυπο του «Αναγνωρίζοντας τον ξένο» της Ισαμπέλα Χαμάντ με υπογραμμίσεις και ένα γράμμα από φίλο. Ένας χαρακτήρισε το, εμπνευσμένο από το Άστρο του Δαβίδ κολιέ μου, ως σβάστικα. Την ώρα που ξεπακετάριζε όλα μου τα ρούχα, ένας άλλος είδε τη μπλούζα του *Jewish Currents* που είχα και με ρώτησε «είσαι Εβραία;». Έγνεψα και σήκωσε τα φρύδια του, αλλά δεν είπε κάτι άλλο. Αυτός που με μετέφερε σε όλη τη διαδικασία ήταν ένας μικρός έφηβος, ο οποίος κατά τον περισσότερο χρόνο έμοιαζε βαριεστημένος. Όμως, από πίσω μου, ένας μεγαλόσωμος αξιωματικός κρατούσε το χέρι του στο λαιμό ενός Παλαιστίνιου-Αμερικανού άνδρα, αναγκάζοντας το κεφάλι του να κρατηθεί προς τα κάτω. Είχα μία σύντομη ακρόαση με έναν αξιωματούχο της υπηρεσίας μετανάστευσης, κατά την οποία μου αρνήθηκε η παροχή δικηγόρου. Υπέγραψα ένα χαρτί στο οποίο αποποιήθηκα του δικαιώματός μου να δω δικαστή εντός 72 ωρών πριν την απέλασή μου, όπως με συμβούλεψαν προηγουμένως οι δικηγόροι μου. Ένας πράκτορας με ρώτησε γιατί ήρθα στο Ισραήλ, απάντησα «εσείς με φέρατε εδώ» και μετά γέλασε. Τότε μας δέθηκαν τα μάτια και τα χέρια και φορτωθήκαμε πάνω σε μεταλλικά παγκάκια σε ψυχρά θωρακισμένα λεωφορεία. Προσπαθήσαμε να κοιμηθούμε για τις επόμενες μερικές ώρες στην κρύα, ανώμαλη διαδρομή προς το Κετζιότ, μία φυλακή 400 στρεμμάτων στην έρημο Νακάμπ ή Νεγκέβ.

Στο Κετζιότ διαχωριστήκαμε βάσει φύλου και τοποθετηθήκαμε σε κλουβιά. Μας έκαναν γυμνό σωματικό έλεγχο και μας έδωσαν γκρι φούτερ. Μετά οδήγησαν τις γυναίκες σε μια μεγάλη, τσιμεντένια πτέρυγα με κελιά. Σε έναν εξωτερικό τοίχο, κάποιος είχε ζωγραφίσει με το χέρι ένα τεράστιο Άστρο του Δαβίδ με κόκκινη μπογιά. Στον εσωτερικό τοίχο κρεμόταν μία ισραηλινή σημαία. Πάνω από αυτή βρισκόταν μία φωτογραφία με σκοτεινές φιγούρες να περπατούν πάνω σε έναν χωμάτινο δρόμο ανάμεσα στα συντρίμια κτηρίων. Μία επιγραφή έγραφε στα αραβικά "Gaza al-jadeeda": «η νέα Γάζα». Ύστερα κατανεμηθήκαμε σε βρώμικα κελιά και μας δόθηκαν δύο κομμάτια ψωμί, το πρώτο μας γεύμα ύστερα από πάνω από 24 ώρες, τα οποία οι πέντε από εμάς άφησαν στην άκρη και γέμισαν γρήγορα με μυρμήγκια. Μας δόθηκαν, επίσης, εσώρουχα, σαπούνι, μία οδοντόβουρτσα και οδοντόκρεμα. Υπήρχαν μία τουαλέτα και ένας νιπτήρας πίσω από ένα μικρό ντουλάπι. Όταν ανοίξαμε για πρώτη φορά τη βρύση, το νερό που έτρεχε ήταν καφέ.

Την επόμενη μέρα μας άφησαν να βγούμε δύο φορές από τα κελιά μας. Το πρωί μεταφερθήκαμε σε ομάδες των τεσσάρων για να δούμε δικαστές για τη μετανάστευση. Η δική μας, μάς πληροφόρησε ότι είχε ήδη ακούσει τα επιχειρήματα των δικηγόρων μας αφότου μέλη του Global Sumud Flotilla συνελήφθησαν πριν από μία εβδομάδα. Το απόγευμα διαχωριστήκαμε βάσει της εθνικότητας για τυχαίες και σύντομες επισκέψεις από τους προξενικούς μας αντιπροσώπους. Αλλά πρώτα μας έκαναν να καθίσουμε μπροστά σε οθόνες στο προαύλιο της φυλακής, οι οποίες έπαιζαν σε επανάληψη πλάνα από την 7η Οκτωβρίου. Μία γυναίκα από το πλοίο μου έκανε το σήμα της ειρήνης με τα δάχτυλά της ως πράξη σιωπηλής ανυπακοής και οι φύλακες την έστειλαν πίσω στο κελί της. Τότε ρώτησα: «Γιατί δεν μπορεί να έρθει; Έχει δικαίωμα να συναντηθεί με τον πρόξενο». Απάντησε: «Με προκαλούσε». Ήταν ιδιαίτερα ευαίσθητοι στις «προκλήσεις». Έμαθα ότι ορισμένοι άλλοι είχαν χτυπηθεί επανειλημμένα και κρατούνταν σε απομόνωση. Όντας με τους Αμερικανούς αξιωματούχους, έγραψα ένα μήνυμα για να κοινοποιηθεί στην οικογένειά μου και δείξαμε τις μελανιές μας όσο διηγούμασταν τις μέχρι τότε εμπειρίες μας. Οι εκπρόσωποι μας είπαν ότι αυτό ήταν το νωρίτερο δυνατό που γινόταν να τους επιτραπεί η είσοδος ώστε να δουν Αμερικανούς πολίτες από τον στολίσκο και ότι πιθανότατα θα φεύγαμε σε μία με δύο μέρες.

Για το υπόλοιπο της ημέρας, όντας έγκλειστες πίσω από μία κλειδωμένη σιδερένια πόρτα με μία σχάρα για παράθυρο και ένα πορτάκι για το φαγητό, περάσαμε το χρόνο μας με το να κοιμόμαστε πάνω σε λεπτά καφέ στρώματα, να φτιάχνουμε λαστιχάκια για τα μαλλιά από το λάστιχο των εσωρούχων και να χτενίζουμε η μία τα μαλλιά της άλλης. Ορισμένες από εμάς έφαγαν λίγο αλλά οι περισσότερες αρνούσαν το φαγητό που μεταφερόταν από πόρτα σε πόρτα. Φωνάξαμε στους φίλους μας στα γειτονικά κελιά. Ζήτησα τρεις φορές την ημερήσια φαρμακευτική μου αγωγή, όμως δεν την έλαβα ποτέ. Εξ όσων γνωρίζω, κανείς δεν την έλαβε εκτός από μία ηλικιωμένη γυναίκα, ύστερα από μία συλλογική κραυγή από τα κελιά μας που απαιτούσε να της δοθεί ιατρική προσοχή. Δεν είδα ούτε έναν Παλαιστίνιο, όμως διάβαζα τα αραβικά που είχαν γραφτεί πάνω στους τοίχους των κελιών μας. Πίσω από μία από τις κουκέτες, ένας προηγούμενος κρατούμενος είχε γράψει *hon* («εδώ»).

Περάσαμε τη διαδικασία απέλασης σε δόσεις ενόψει της επίσκεψης Τραμπ στην Ιερουσαλήμ. Ύστερα

από δύο νύχτες στη φυλακή, ήμουν μία εκ των 94 κρατουμένων που απελευθερώθηκαν το πρωί της 10ης Οκτωβρίου. Φορτωθήκαμε ξανά σε θωρακισμένα λεωφορεία, αυτή τη φορά χωρίς δεμένα μάτια ή χέρια, και οδηγηθήκαμε νότια προς το αεροδρόμιο της Εϊλάτ. Ύστερα ακολούθησε μία σειρά ελέγχων και επιβιβαστήκαμε σε μία πτήση της Turkish Airlines για την Κωνσταντινούπολη. Ορισμένοι παρέμειναν κρατούμενοι για μερικές ακόμα ημέρες και [ανέφεραν](#) ακραία βία, συμπεριλαμβανομένων και απειλών για βιασμούς. Οι τελευταίοι βγήκαν στις 12 Οκτωβρίου. Την επόμενη ημέρα, το Ισραήλ απελευθέρωσε σχεδόν 2.000 Παλαιστίνιους κρατουμένους κατά την πρώτη φάση της συμφωνίας εκεχειρίας. Όλα τα μέλη του στόλου είναι πλέον ελεύθερα. Πάνω από 9.000 Παλαιστίνιοι παραμένουν κρατούμενοι.

Μετάφραση του Θοδωρή Τσαβέα από το [Jewish Currents](#)